

rent frivillig Indsamling i dette Øjemed eller gennem den fri Fattigkasse vilde kunne bøde paa den Trang, der kan være i enkelte Tilfælde hist og her. Ja, selv om man vilde gaa til den Foranstaltning, som noget kunde tale for, at man i Skolen gav Børnene en Kop varm Mælk til den medbragte tørre Mad — og det er vistnok det højeste, der kunde være Brug for paa Landet — saa var det ikke mere vanskeligt, end at det kunde ordnes ad privat Vej eller gennem den frivillige Fattigkasse. Skulde en Kommune i en Stationsby eller paa andre Steder, som har en købstadliggende Karakter, mene, at det var rigtigt at gaa til lignende Foranstaltninger, som man i Købstæderne hist og her er begyndt paa, saa kunde den i hvert Fald forsøge at faa Amsraadets Samtykke dertil. Der har jo, som der er gjort opmærksom paa, hidtil ikke foreligget nogen Begæring i den Henseende, vi vide slet ikke, om det vilde blive afslaaet, men blev det afslaaet, kunde vi jo altid tage Sagen under Overvejelse. Det eneste, der kunde være Tale om, var jo i hvert Fald dette, at der i saadanne Spørgsmaal ikke behøvedes Amsraadets Samtykke. Loven, som den foreligger, vil jo, efter hvad Forslagsstillerne selv sige, ikke skaffe et eneste Barn Mad. Det, Loven bestemmer, er kun, at dette Spørgsmaal om Bespisning af Børn i Skolerne skal være en kommunal Sag. Det er derfor man vil have den, ellers behøvedes den jo ikke. For at skaffe de sultne Børn Mad, behøves den ikke, men man vil, at Lovgivningsmagten skal slaa fast, at Skolebørns Bespisning skal være en kommunal Sag og specielt en Skolesag. Det overlades til de enkelte Kommuners Raad, om de finde, at der er Grund til paa vedkommende Sted at sætte Bespisningen i Værk, men Loven gives for derigennem at indføre noget nyt i vor Lovgivning, og dette ny er, at Bespisningen skal være en kommunal Sag. Det tror jeg er ret betænkeligt. Hvis vi mene, at Bespisningen skal være en kommunal Skolesag, saa synes jeg, at vi her inde skulde fastsætte Hovedreglerne for, hvorledes denne Sag skulde ordnes. Ellers gøre vi os skyldige i noget, der let kan blive meget skæbnsvangert. Vi skubbe hele Ansvaret fra os og lægge det over paa de kommunale Raad. Naturligvis kan det være meget behageligt for os Rigsdagsmænd, at vi, naar et saadant Spørgsmaal rejses fra socialdemokratisk Side, kunne svare: Bevares, fra vor Side er der ingen Ting i Vejen. Vi have godkendt det Princip, at det skal være det

offentlige, som tager sig af denne Sag. Vi have vedtaget en Lov i denne Retning, og naar det ikke bliver til noget, maa I derfor henvende Jer til de kommunale Raad og rette jeres Anker imod dem. Men mig forekommer det, at det ikke er ganske værdigt for Lovgivningsmagten saaledes at skubbe Ansvaret fra sig og over paa de kommunale Raad. Og hvorledes vil det gaa med Kritikken over for disse Raad? Naar et kommunalt Raad ikke har villet indføre Bespisningen, staar den, der vil kritisere det, med et Argument paa Haanden, som vi have givet ham i det Øjeblik, vi vedtage denne Lov. Hvis Loven gaar igennem, vil han nemlig kunne sige: Den samlede Lovgivningsmagt har vedkendt sig, at denne Sag bør tages op af Kommunerne, og naar I ikke tage den op, saa er Skylden altsaa eders og ene og alene eders. Dette er jeg meget betænkelig ved. Jeg vil gerne være med til at gøre det lettere at skaffe Mad til de Børn, som trænge dertil, men jeg vil ikke være med til et Forslag som dette. Hvis det skaffede Næring til Børnene, var der dog noget ved det, men det skaffer kun Næring til Agitationen. Mig forekommer det, at det heldigste vilde være, om denne Lov blev indskrænket til Bestemmelsen om, at der ikke behøvedes Amsraadets Samtykke, naar en Kommunalbestyrelse under en eller anden Form vilde hjælpe til Bespisning. Men Forslaget gaar ud paa, at hvis Bespisningen ikke tages op ad privat Vej, skal den være en kommunal Skolesag. Under disse Omstændigheder finder jeg, at det er det naturligste Standpunkt, som det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 4de Valgkreds før hævdede. For saa vidt det drejer sig om Mad til Skolebørn, ønsker jeg, at man forhandler videre, for at der kan komme et Forslag ud deraf, som gør det lettere, at skaffe de nødlidende Børn Mad. Men for saa vidt Sagen drejer sig om, at vi her fra Lovgivningsmagten skulle slaa fast, at Bespisningen skal være en kommunal Sag, og at Ansvaret for, om den bliver til noget eller ej, skal ligge hos de kommunale Raad, kan jeg ikke stemme for Forslaget, og jeg ser ikke rettere, end at det i sine Hovedtræk egentlig ikke indeholder væsentlig andet end dette. Der er naturligvis Enkeltheder deri, som man kan stemme for, men jeg er i høj Grad betænkelig ved, at vi skulle gøre Bespisningen til en kommunal Sag, uden at vi der ved i Virkeligheden hjælpe noget Barn til Mad.